

Leerrede over Jesaja 32: 1 en 2, uitgesproken op Woensdagavond 10/08/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 36: 3

Lezen - Jesaja 32

Bediening van het sacrament des Heiligen Doops.

Gaan wij eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop:

De hoofdsom van de leer ... enz., (het gehele doopformulier t/m de beantwoording van de vragen: Ja).

Toespraak.

Dat de God aller genade en barmhartigheid u daarin dan toeschikke hetgeen gij nodig hebt. Want waarlijk, in onszelf ontbreekt het ons aan alles. Inzonderheid ontbreekt het ons aan verstand en licht, aan wijsheid tot zulk een zware taak om als de hand er in te hebben tot zaligheid van onze kinderen. Want God noemt het in Zijn Woord: "Uw kinderen, die gij Mij gebaard hebt." Dus Hij vertrouwt ons toe, en dat tot dat einde!

Het behaagt Hem onze kinderen, door de ouders te regeren, dus dan ook dáárin om hen op te voeden en voor te gaan, hen op te leiden in de leer Gods en der genade, en met woord en daad het voorbeeld te geven, om die rechte en goede weg te bewandelen waarvan het einde is: de vrede en de ingang in de storeloze zaligheid.

Wat ik U bidden mag: buig veel uw knieën, en zoek het in het verborgene bij Hem, dat Hij u die genade toeschikke die gij nodig hebt, zowel voor uzelf als voor uw zaad, om betrachters bevonden te worden van Zijn Woord en leer, opdat wanneer uw loopbaan geëindigd zal zijn, gij met vrijmoedigheid uw zorgzaam hoofd moogt neerleggen, ja zonder verschrikking voor Zijn rechterstoel moogt verschijnen, bekennende: hier zijn wij en het zaad dat Gij ons genadiglijk schonk; en dat tot eeuwige heerlijkheid en dankzegging aan Zijn Majesteit. Dat zij zo.

Geertruida; ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen

(Staande gezongen Psalm 134: 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal ...)

Eindigen wij met dankzegging. (Het dankgebed van het formulier).

Tekst:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het 1e en 2e vers uit het 32e hoofdstuk van de profeet Jesaja, waar Gods Woord aldus luidt:

- 1. Ziet, een koning zal regeren in gerechtigheid, en de vorsten zullen heersen naar recht.*
- 2. En die man zal zijn als een verberging tegen de wind, en een schuilplaats tegen de vloed, als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land.*

Leerrede:

Het is een verheven en heerlijke stof die wij hier uw aandacht hebben voorgelezen. De profeet Jesaja leefde en profeteerde in een tijd, waarin nog wel godzalige koningen waren; 'k denk hierbij aan Hizkia en Josia.

Nochtans was het bekend, dat de tijd aanbrak, dat net zoals het rijk der 10 stammen door Tiglath-Pilézer, de koning van Assyrië, weggevoerd was, also zou ook het rijk van Juda door Nebukadnézar, de koning van Babel worden weggevoerd. Het deed zich dus aanzien, dat alles te gronde ging, want de zonde nam hand over hand toe, God was tot toorn verwekt door het werk hunner handen en door hun afgodendienst. Wat zou er van terecht moeten komen? Het rijk der 10 stammen nooit meer terug en ook het rijk van Juda nooit meer terug, als afgelopen er mee! Zó deed het zich aanzien.

Maar God is de God van Zijn Woord, Zijn beloften feilen niet. Daarom: wat gesproken was van de toekomst -van Christus - dat moest toch zijn vervulling hebben! God had al gesproken door Mozes: "Een Profeet uit het midden van u, uit uw broederen, als gij, zal u de HEERE, uw God, verwekken; Die zult gij horen, in alles wat Hij tot u spreken zal." Er zou dus een Profeet zijn uit het midden van hen. Dan kon het toch niet zo zijn, dat zij een volk zouden zijn dat als vernietigd en verstrooid was over de gehele aarde?

Ook was er gesproken: "De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt." Nog meer Schriftuurplaatsen zouden opgenoemd kunnen worden, maar nu loopt het er over: hoe deed het zich aanzien?

Het is zeer tot ons nut als wij daarop letten. Immers, er is geen onderscheid tussen mensen en mensen. Dat volk had in die dagen zijn omstandigheden, en wij hebben thans onze omstandigheden. Wij zijn allen mensen die steeds aanzien hetgeen voor ogen is. Maar nu staat die hoge Majesteit Gods boven alles; Hij spreekt het eerste en ook het laatste woord, tot spijt van alles wat zich tegen Zijn Majesteits gezag en heerschappij verheft.

Daarom zijn er zoveel troostredenen geweest in de profetieën van de profeet Jesaja, ook voor dat volk in die dagen, die belang hadden bij Christus en bij Zijn Koninkrijk; die wel met hun blote, natuurlijke ogen de ondergang zagen, maar die door de profeet werden opgewekt om eens verder te zien: op God, op Zijn getrouwheid, op de onveranderlijkheid van Zijn raad en wil. Al de profetieën komen als in dat licht te staan, wat God tot Abraham gesproken had: "in uw zaad (dat is Christus, zegt Paulus) zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden." Telkens ziet het er op, dat dat woord bij God in gedachtenis was. Dat hield Hij gestand.

Ook hier weer was het een tijd die van dien aard was, dat men niets anders kon zien dan: dat gaat op den duur verkeerd. God was tot toorn verwekt. Al waren er dan wel eens koningen, die de inwoners van het land zochten terug te brengen tot de HEERE, maar nauwelijks was dat geschied of het ging weer fout; men viel weer af, en men zonk nog dieper.

Nu gaat God hier spreken over de tijd waarop uitgezien werd, de tijd van de heilstaat, de tijd van het koningschap van Israël. Want hier wordt geprofeteerd van de dag des Nieuwen Testaments: "Ziet, een koning zal regeren in gerechtigheid." Daar wist het volk Israels van: wanneer zij een koning hadden die in gerechtigheid regeerde, dan ging het hun wèl. Was die er niet, dan kwam daar allerhande ellende uit voort.

Nu worden zij hier opgeleid tot het koningschap van Jezus Christus, Die zou in gerechtigheid regeren. Zo-even zeiden wij al, dat het zeer op zijn plaats is, als wij de zaak bedenken zoals zij is. Wat zagen zij voor ogen? De ondergang! En nu is het woord van God zó: "een koning zal regeren in gerechtigheid."

Wat is onze staat en ons geval? Hoe staat het er in ons vaderland bij? Ellendig! En hoe staat het nu persoonlijk met ons? Hoe is het bij ons? Want dat Christus Koning is, en dat Hij Zijn eer zal verkrijgen, omdat het de wil van God is, dat staat vast. Maar, hoe maak ik het daar persoonlijk onder? Want al werd onder de koninklijke heerschappij van Christus heel Nederland bekeerd, en deelde het in de gunst en de genade Gods, en ik niet, wat voor nut zou dat voor mij hebben, wat voor profijtelijkheid? Niets!

Het is hier dan ook een ernstige vraag voor een ieder persoonlijk van ons - daar Christus als Koning in gerechtigheid heerst, en naar het Woord Gods zal heersen -: "Hoe moet ik zijn, om mede in de bedeling en onder de heerschappij van Christus te komen?" Want daar loopt alles over.

Het is een tekst, die ziet op de nieuw-testamentische bedeling: dat Christus door Zijn Geest en Woord heerschappij zou voeren. Maar hoe moet ik persoonlijk zijn, wil dat ook mijn deel zijn? Dan antwoorden wij daarop: hebt gij er behoefte aan? Want Jezus Christus is van God verordineerd en door Hem gegeven tot Middelaar des verbonds, en als de Beantwoorder in onze belangen en behoeften. Dan heb ik dus nodig om in de eerste plaats te leren kennen wat mijn staat en geval is. Heb ik Hem nodig Die een soeverein Vorst is, Die in gerechtigheid heerst en regeert? Is daartoe bij mij noodzaak? Of kan ik wel buiten Christus' heerschappij? Heb ik toch wel leven en vergenoeging?

Als wij die kant uitgaan, komen wij dus tot deze zaak, dat er hier op aarde tweeërlei mensen zijn. Oorspronkelijk is er geen onderscheid tussen mensen en mensen. Maar in dit leven openbaart zich, dat er zijn, die hier in hun zonden lopen te sterven, en er zijn er die er in lopen te leven, die het er wel in kunnen stellen. Immers, die laatsten zijn zèlf koning; ik doe dit, ik doe dat, ik, ik, ik! Daar zit het "ik" zó hoog, dat men zèlf koning is. Men slaat zich door het leven heen!

Men doet dit en dat; en wanneer men een kwade consciëntie heeft, die soms nogal duchtig werkt en ons aanklaagt, dan doet men, als de gelegenheid er is, zó: men gaat er godsdienst op na houden om de consciëntie tot rust te brengen. Gaat dat niet best, dan zoekt men het in: nog wat ernstiger dan oppervlakkige godsdienst. Men kan het zelfs wel gaan zoeken bij het "zwaarste" (ik spreek nu maar, zoals het in de volksmond is), bij het zwáre, bij "oude" waarheid, bevindelijk leven, en als God het niet verhoedt dan krijgt men er zelfs nog teksten, verzen en toestanden in. Dan kan er gepraat worden over "de Heere", over ervaring, en Christus, en het Evangelie, van alles en nog wat. Satan zal ons dan ook nog wel helpen, want die kan ons even goed teksten en verzen geven als God, ja zeker, want die is thuis in de Bijbel!!

Daarom vraagt ons leerboek niet of je erg godsdienstig bent en of je teksten en verzen hebt, maar vraagt: "Hoeveel stukken zijn u nodig om in die troost (die in de eerste Zondag verhandeld wordt) te leven en te sterven? Dan is het eerste stuk van het zaligmakend werk: dat ik ken hoe groot mijn zonden en ellende zijn. Zullen wij dat nooit vergeten?

Wat moeten wij met Jezus doen? Wat nuttigheid is Hij ons, als ik niet vast loop met mijn zonden? Wat nuttigheid is mij Christus als ik zèlf kan regeren en zèlf nog koning kan zijn, met dit te doen en dat te laten, eigen werken, godsdienst en allerlei dingen? Dan is Christus mij niet tot nut.

Leer ik echter kennen, hoe groot mijn zonden en ellende zijn, dan komt voor de dag, dat die zó groot zijn, dat ik in een verdoemelijke staat ben. Ik kan mijzelf niet helpen, en een ander kan het ook niet. Ik kan slechts één zaak, uit kracht van mijn natuur en afkomst, en dat is: schuld met schuld vermeederen, zonde bij zonde toevoegen.

Zijn die er nog onder ons, die moeten bekennen: het hoogste cijfer dat ik kan behalen is: de maat vol meten, mij rijp maken voor het oordeel, net zo lang tot God mijn ongerechtigheid niet langer kan gedogen. Die hun portret en beeld vinden in het eerste vers van de 36e Psalm, zoals het op rijm staat?

Het trots gedrag des bozen doet,
mij spreken in 't beklemd gemoed:

- dat zijn dan geen ànderen, geen communisten en die in grote zonden leven, neen, neen! Maar dat is in toepassing op zichzelf –

"Gods vrees is uit zijn ogen,"
Wijl hij zolang zichzelf vleit,
tot God zijn ongerechtigheid,
niet langer kan gedogen.
Bedrog en onrecht spreekt zijn mond:

- want wij bedoelen niets anders dan onszelf; wij bedoelen God niet! Als wij buiten het recht van God en buiten Christus, als tussen de mazen door, in de hemel zouden kunnen komen, als door een achterdeur, wij zouden het zéker doen -

't Verstand laat na, de ware grond
Van 't weldoen op te merken;

- daarom: bewijst God aan een goddeloze genade, hij leert evenwel geen gerechtigheid, maar bedrijft onrecht in een gans richtig land, en hij ziet de hoogheid des HEEREN niet aan, zodat: -

Des nachts is 't kwaad zijn overleg;
Hij stelt zich op een boze weg,
en schuwt geen snode werken.

Dat is de staat van een mens als het voor de dag komt. Wij bemerken dus: dat is iemand die zichzelf niet kan helpen, en de naaste kan het ook niet. Onze godsdienst brengt ons ook geen voordeel aan. Het één zowel als het ander breekt als bij de handen af. Waar moeten wij nu naar toe? Wat moeten wij nu beginnen? Gij zult zeggen: ja, je zou de handen als in het haar slaan van ellende. Nu, dat is het ergste niet, hoor; want dat moet toch. Dat is de bedoeling van God. Want wij zijn in het paradijs tot zo'n hoge vermening opgeklommen, zodat God van ons spreekt: "Ziet, de mens is geworden als Onzer een", in verbeelding óók God! En dat: "In vermening God", moeten wij kwijtraken. Als wij dan moeten wanhopen aan onszelf, dan zullen wij doen wat wij anders niet doen; dan zullen wij moeten gaan roepen: "Zie op mij in gunst van boven." Dan zullen wij genade moeten gaan begeren.

Anders kunnen wij het wel zonder genade stellen, want onze natuur is: "Wijk, want aan de kennis Uwer wegen heb ik geen lust." Maar dān ontstaat er behoefte aan genade. Dan zegt satan: "Daar behoef jĳ niet op te rekenen!, want dat is niet voor een mens zoals jĳ bent! Waarop moet jĳ rekenen en hopen?"

Wat, niet voor ons? Wij hebben alle reden om, als wij geen raad meer weten en alle werk afbreekt, het oog op God te slaan; want Die roept geen rechtvaardigen, maar zōndaars tot bekering! Hij zegt: "Gij nu hebt met veel boeleerders gehoereerd, keer nochtans weder tot Mij". En: "Wendt u naar Mij toe, wordt behouden alle gij einden der aarde." Als wij met heel dat vuile boeltje eens tot Hem komen en zelf geen raad weten, daar wil Hij helpen.

Verleden week las ik nog een uitspraak van Calvijn, dat de psalmdichter zegt: "Het is alzo, dat Hij het Zijn beminden als in de slaap geeft." Calvijn zegt hiervan: "Slapers krijgen het niet, maar zoekers." Er staat: "als in de slaap", en niet: die slapen in hun zonden. Want met de genade is het zo gesteld, dat degenen die dat Koninkrijk zoeken - het er op gezet hebben - die worden wakker gemaakt in de zonden, opdat zij zouden doen wat zij anders niet doen, namelijk God tot een Toevlucht stellen.

Daarbij - zo-even is ook de Heilige Doop bediend - hebben wij het teken des verbonds aan ons voorhoofd, waarin God Drieënig Zich aan ons verbonden heeft. Hij wil alles voor ons zijn; maar ... hebben wij die God nodig? Pleiten wij op onze doop? Hĳ heeft zich verbonden.

Als wij Hem dan nodig hebben, dan mogen wij het vrijmoediglijk doen: pleiten op onze doop, op Zijn Woord, en voor de dag komen met al onze zonden.

Nu spreekt God hier: "Ziet, een koning zal regeren." Want daar wij in onze zonden voor de dag komen, en moeten gaan prijsgeven om als koning te regeren - het niet meer weten - dan is er nog een andere koning. Dat is satan, die is in de weer met al zijn macht, als wij de toevlucht nemen tot God. Waar hij het kan, zoekt hij dat te beletten. Ja zelfs, dat wij in het gebed ons niet tot God durven uitstrekken - geen moed meer zouden hebben - en bij de pakken zouden neerzitten.

Er zijn van die platen van de brede en de smalle weg, daar zie je ook een bankje op staan, buiten de poort, waar een man opzit, en daar staat deze tekst bij: "Mijn ongerechtigheden gaan over mijn hoofd; als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden." Dat is geen kloppen aan de hemelpoort! Dáár is het satan nu om te doen: te keren en te weren dat wij dát als doel zouden stellen. Het is toch zo'n grote vijand!

Maar wij hebben met zulk een aanbiddelijk God te doen; Die wil Zijn Naam verheerlijken door Zijn werken en Zijn Zoon gekroond hebben. Daarom is het dan ook, dat als wij geen raad weten en satan onze vijand wordt en alle leven bij ons ophoudt, dan wil Hij vooreerst door het Evangelie ontdekken dat er zo'n Koning is, Die de zaligheid bezit. In banden en noden wil Hij dat ontdekken, opdat wij in Hem het leven zouden vinden en zouden besluiten om alles er aan te geven, de wereld en onszelf te verlaten en te verzaken om Hem te gewinnen.

Als wij het met Gods Majesteit eens worden in recht, Hem plaats geven als een oprecht en waar schuldige, die de eeuwige dood verdiend hebben en de uitgewerkten zijn, waar God gaat heersen in recht en ons in Adam afsnijdt (daar houdt alles op: de macht van satan, en onze macht, maar doet Zich die enige Macht gelden; God heerst als Opperheer'), daar maakt Hij plaats voor Christus zodat Hij in genade regeert. Daarom staat er: "een koning zal regeren in gerechtigheid." Dat is een absoluut soeverein Vorst, Die kan gebieden. Dat is de Vorst van leven en dood.

Wij lezen van koning Nebukadnézar: "die hij wilde, doodde hij, en die hij wilde, behield hij in het leven, en die hij wilde, verhoogde hij, en die hij wilde, vernederde hij." Zulk een Koning is Koning Jezus. Zijn werk is: als er een verlorene is, dan wil Hij, wat door het Evangelie is gepredikt en in banden en noden is ontdekt, gaan bevestigen, daar wil Hij Zijn autoriteit en gezag laten gelden, Zijn heerschappij openbaar brengen; die wil Hij tot grond worden, redden, zaligen, dienen, eigenen, daar wil Hij alles voor zijn. Hij is een soeverein Vorst.

Nebukadnézar was dus zó: wie hij wilde doden, doodde hij, en wie hij in het leven wilde behouden, behield hij in het leven. Maar het staat er ook van Koning Jezus. Want die gezegende Middelaar Gods en der mensen heeft God aan Zich en aan het rijk verbonden.

Die gezegende Jezus trekt net zo goed partij voor het recht Zijns Vaders als de Vader Zelf partij trekt voor Zijn recht en eer, en zegt: "gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid van Mijn troon." Daarom behoeft er geen mens op te rekenen, dat Jezus hem zaligt als hij het niet eerst met God eens is geworden. Dat doet de Koning niet.

Daar helpen geen gebeden aan, geen tranen, geen kermen, helemaal niets. Maar de Koning staat wel gereed om diegenen te verlossen, die het met God eens zijn in recht en buigen voor Gods Majesteit en hoogheid. Zullen wij er om denken, dat Christus mede partij trekt voor het recht Zijns Vaders en dat God nooit van Zijn recht afgaat! Dan zou Hij ophouden God te zijn. Maar als wij ons aan Gods Majesteit onderwerpen, dan wil Hij over ons gaan regeren en ons als Zijn onderdanen eigenen en in Zijn rijk opnemen, waarvan staat, om:

hen (te) tellen, als in Isrel ingelijfd,
en doen de naam van Sions kind'ren dragen.

Hij wil ons reinigen van de drek en het vuil van onze zonden, rein maken van de hel, waarvan wij van nature als zwart berookt zijn en vol zitten met venijn en vergif van satan en wat wij in het paradijs hebben opgelopen. Wij hebben ons naakt gezondigd. Daarom wil Hij ons ook dekken met Zijn gerechtigheid en ons de Vader voorstellen, Die niets meer op ons tegen heeft, en ons gereinigd ziet door de Geest en het bloed Zijns Zoons en bedekt met Zijn gerechtigheid. Dan wil Christus ons in dat Koninkrijk inzetten, en wil God ons gaan erkennen dat wij behoren tot Zijn gezin, ja zelfs Zich gaat uitspreken als Vader, en ons als kind aanneemt en door die Geest ons gaat verzegelen van ons aandeel.

Christus over ons Koning, Hij over ons heersen en regeren. Hij doet dat op zulk een wijze: "in gerechtigheid." Christus geeft God de eer, en wij verkrijgen de zaligheid. Jezus werkt niet buiten de eer van Zijn Vader om. Daarom, al zijn wij aangenomen tot kinderen, dan kunnen wij niet met Jezus doen, maar Jezus doet met ons. Wij onderdanen, en nu doet Hij met ons.

Het is Zijn lieve wil, dat wij steeds weer voor de dag komen als zondaars, want dat is Gode eergevend. Dan kan de genade, als genade openbaar worden. Indien wij niet - telkens weer - als zondaars openbaar komen, dan is het, als het ware een vanzelfsprekende zaak, dat de hemel Zijn kinderen wel onderhoudt. Ja, ja, mooie vrome praatjes, maar waar is dan de kracht der genade? Zo zijn die dingen niet! Christus is Koning: Hij wil over onze harten heersen en regeren. Hij doet dat in gerechtigheid. Hij geeft Zijn Vader het Zijne en wij krijgen ook het onze.

Jezus houdt Zich stipt aan de goddelijke Wet. Hij wil hebben, dat wij God boven alles liefhebben en onze naaste als onszelf. Aan die twee geboden hangt de ganse Wet en de profeten. Als wij nu de wereld aanhangen, meer van onszelf houden dan van God en boven onze naaste staan, kijk, daar kan Koning Jezus niet mee delen; Hij heerst in gerechtigheid. Dan moeten wij in ledigheid lopen, in koudheid, met een lege ziel, ontbloot van Zijn gunst en waarachtige genade.

Maar als wij prijsgeven alles wat tegen de wil van God is, en ons naar de wil van God moeten schikken, dan zijn des Konings daden in overeenstemming met dat woord hetwelk Hij bij gelegenheid sprak, toen Zijn moeder en broeders kwamen en niet bij Hem konden komen vanwege de schare. Toen was immers het woord van één hunner: "Zie, Uw moeder en Uw broeders staan daar buiten, zoekende U te spreken." Toen was Jezus' woord: "Wie is Mijn moeder en wie zijn mijn broeders? En Zijn handen uitstreckende over Zijn discipelen, zei Hij: Ziet, Mijn moeder en Mijn broeders. Want zo wie de wil Mijns Vaders doet, Die in de hemelen is, dezelve is Mijn broeder, en zuster, en moeder." Wij, zondaar, en de Heere Jezus, zaligmaker. Kijk, daar wil de Koning mee delen.

Nu staat er hier ook nog van vorsten: "en de vorsten zullen heersen naar recht." Wie zijn de vorsten des Konings? Daar kunnen wij onder verstaan de dienaren des Woords, die als vorsten onder de Koning dienen. Gij zult zeggen: maar nu raakt gij een punt aan, waar gij altijd het tegendeel van gezegd hebt. Immers, gij zijt altijd een voorstander geweest, dat de dienaren des Woords geen heerser mogen zijn, maar dienaar. En nu staat hier: "en de vorsten zullen heersen." Inderdaad, maar er staat bij: "naar recht!"

Wat is nu een dienaar des Woords die naar recht heerst? Dan doet hij immers dit, dat hij het Woord recht snijdt. En dat wil iedere oprechte zondaar hebben. Die wil geen kussens onder de oksels van de armen, en naar de bloemhoven gejaagd worden, die wil ook niet om de tuin geleid worden en naar de mond gepraat. Die wil hebben dat er gesproken wordt zoals het bij God in Zijn troon geldt.

Want naar het Evangelie zal God hier in de tijd oordelen en eenmaal in het toekomstige leven. Wanneer de dienaren heersen naar recht, dan zullen zij afbreken wat afgebroken moet worden, troosten wat getroost moet worden, sterken wat gesterkt moet worden. Zij zullen zich stipt aan het Woord des Koning houden.

Zij worden genoemd: Zijn vorsten te zijn. Verheven woord. Hoe is dat? Wel, zij zijn in dienst des Konings, Die dat alzo heeft verordend, omdat Hij Zijn onderdanen bemint. Omdat Hij hen zo liefheeft, geeft Hij hen Zijn dienaren, opdat die naar recht zouden heersen en zijn onderdanen gevormd zouden worden naar de wil van God door het Woord der prediking. Christus heerst dus in gerechtigheid, maar ook Zijn dienaren heersen naar recht.

Als wij ons de leer Gods moeten onderwerpen, wat zullen wij dan bemerken? Dat het vrucht van zich afwerpt aan onze ziel. En als wij ons de leer niet onderwerpen, dat het dan ook geen vrucht van zich afwerpt, maar dat wij overgelaten worden aan onze eigen gedachten, inzichten, vermeningen, zodat wij daar heengaan als een schip zonder mast of roer op de baren der zee, dat ginds en weder geworpen wordt.

Onderwerpen wij ons het Woord, dan komt voor de dag: "Dit is de weg, wandelt in dezelve", opdat wij niet zouden afwijken ter rechter- of ter linkerhand, maar verstaan de goede, rechte weg, ja dat Hij ons Zelf doet treden, doet wandelen op de weg der gerechtigheid, in het midden van de paden des rechts; opdat Hij Zijn liefhebbers doe beërven dat bestendig is, en Hij zal al hun schatkameren vervullen.

Verder lezen wij hier: "En die man zal zijn als een verberging tegen de wind." Hij wordt hier genoemd: "een Man". Verscheidene keren treffen wij dat woord in de Schriftuur aan, bijvoorbeeld in het boek Prediker lezen wij, dat er een kleine stad was met weinig lieden daarin. Een groot koning kwam tegen haar, omsingelde ze, en bouwde grote vastigheden tegen haar. Maar nu vond men in die stad ook een arme, wijze man, die de stad verlostte door zijn wijsheid. Nu was er echter één jammerlijke zaak: "geen mens gedacht dezelve arme man."

Als God niet zorgt voor die Man, Die zo wijs is, waaronder Christus verstaan wordt, dan laten wij Hem links liggen. Maar nu zorgt God er voor dat wij Zijn Zoon eren. Daarom is het toch zo Gods liefde om ons in boeien te slaan waardoor wij niet links of rechts kunnen. Och, zullen wij het niet afschudden! Maar laat Hij ons gevangen nemen, dan hebben wij Christus nodig en de genade, anders kunnen wij het er buiten stellen. Want wij zijn van die verkeerde, dwarse schepselen, schandelijk! En de één staat niet boven de ander; wij zijn allen evengelijk.

Salomo zegt: "één man uit duizend heb ik gevonden; maar een vrouw onder die allen heb ik niet gevonden." En nu is het die Man, Die ons, onze rechte plicht verkondigt. Hij is zulk een Man, waarvan hier eenvoudig staat, dat Hij "als een verberging" is, dus daar kunnen wij terecht. Wanneer? Er staat: "tegen de wind." Dus, als het noodweer is - in tijden van nood - dan kunnen wij bij Hem terecht.

Wanneer is het geestelijk noodweer, een tijd van nood? Immers, wanneer een driehoofdige vijand zich opmaakt: satan, de wereld en onze verdorven natuur! Waar moeten wij dan heen?

Ten tweede is Christus ons een verberging voor de vloed des toorns over de zonde. Hij heeft het oordeel gestild en al de vloek weggenomen. Al is het nog zo'n noodweer, nog zo'n jammer, Hij blijft een verberging tegen alle wind. Dan kunnen wij bij Christus terecht om veilig te zijn.

Dan lezen wij: "en een schuilplaats tegen de vloed." Dus een plaats tot verberging, een plaats om te schuilen wanneer er grote ellende is, zoals vervolging, laster, ja hoedanig de haat des vijands ook moge zijn.

In de Openbaring lezen wij van de kerkbruid, die onder het beeld van een vrouw in de woestijn vluchtte, dat haar gegeven werden twee vleugelen eens grote arends; zijnde het geloof. Dan spuwt de satan als een rivier uit om de vrouw daardoor weg te voeren. Wat is dat, zulk een vloed, zulk een rivier? Dat is immers: van laster, van vervolging, van allerhande jammer. Wat nu te doen? Dan staat er: "En de aarde kwam de vrouw te hulp, en de aarde opende haar mond, en verzwoeg de rivier, welke de draak uit zijn mond had geworpen."

Want deze wereld is zo'n woestijn: die moet steeds weer wat anders hebben. Spreekwoordelijk wordt er gezegd: dat het grootste nieuws drie dagen duurt. Doe er desnoods nog drie dagen bij, dan heb je er zes, dan is het al zo oud, dan heeft de wereld weer wat nieuws. Daarom alle laster, alle vervolging, dat is maar zolang als het er is, en dan komt de aarde de vrouw te hulp.

Maar dat hebben wij niet alleen: die MÀN is een verberging, een schuilplaats, dáár kunnen wij terecht. Het is een plaats, van God besteld, om daar gevoed te worden, zelfs onder de macht van de antichrist, die het er op gezet heeft alles te overheersen. Maar hij zal het nooit verder kunnen brengen dan tot de helft, dat doorgaans in de Schriftuur aangeduid wordt met 3½ jaar, of 3½ dag, of een halve week. De inhoud hiervan is dat hij nooit het getal van zeven haalt, de volkomen heerschappij, maar slechts de helft. Christus is de plaats waar Zijn kerk verborgen zal worden, buiten het gezicht der slang, om gevoed en onderhouden te worden met Zijn verbroken lichaam en Zijn vergoten bloed, Zijn waarachtige genade.

Vervolgens lezen wij: "als waterbeken in een dorre plaats." Wij kunnen hier in het Westen nauwelijks enige gedachte vormen hoe dat in het Oosten is, van: geen water te hebben. Dáár wordt het water soms wel genoemd: de gave Gods. Spijs kunnen wij moeilijk missen, maar water helemaal niet. Voornamelijk niet wanneer men achtervolgd wordt. Daarom lezen wij: gelijk een hert schrééuwt naar de waterstromen, als het achtervolgd wordt: dorst, dorst! Het is een beeld van te zijn onder de hittezon van verdrukking, als nagejaagd en vervolgd door de vijand. En nu: "waterbeken in een dorre plaats", waar men zich eens kan laven. Zó is Christus voor de amechtige, dorstende, een Beantwoorder in alle behoeften.

Voorts in de hittezon der verdrukking er nog bij: "als de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land." Een rotssteen die recht omhoog steekt, daar kan men eens in de schaduw gaan staan, men heeft koelte, lafenis. Het is - in gewoon Nederlands gezegd - alsof men zich een ogenblik in een andere wereld voelt. Dat levert ons Christus op. Als nood waarlijk nood is, kruis, kruis is en lijden, lijden, dan brengt Hij dat met Zich. Dat levert Christus op! Och, wat is het toch van belang dat Hij ons bezit!

Waar Hij Zijn koningschap doet gelden en Zijn vleugelen uitbreidt, daar gevoelen wij ons in een andere stand overgebracht, in een andere wereld vol leven, vol liefde. Wie is er toch als onze Jezus? De tijd is voorbij, dus ik moet afbreken. Dat het de Heilige Geest Zelf toepasse, en ons hart alzo schikke, waardoor Jezus Christus in ons zulk een plaats inneemt dat al wat in ons is zich tot Hem uitstrekt.

Dat wij alles - wat er ook voorkomt - er aan geven om Hem te mogen gewinnen en te bezitten, al is het ook dat vereist wordt om eigen leven af te leggen, omdat Jezus het ons waard is om Zijn discipel te zijn. Ja, als onze ogen er voor open gaan, dan is Jezus wel waard om, al waren het duizend levens en duizend werelden, om die alle voor Hem te verliezen. Dan is Hij dat nog wel duizend keer waard.

Laat ons daarom de wereld niet liefhebben en wat tot de wereld behoort; want wie een vriend der wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld. En de wereld gaat voorbij met al haar begeerlijkheid. Straks, bij de dood, houdt alles op, en wij houden niets over. Dan houdt ook al ons regeren op! Wat ligt er dan een zegen in begrepen, dat Christus òns heeft als Koning. Zijn wij in Zijn greep, dat Hij òns heeft, Hij laat ons nooit los. Daarom is dát de enige troost, in leven en in sterven.

Zoekt gij dat, laat dan het Woord en het sacrament u tot sterkte en troost zijn om te volharden, en niet te rusten, maar te volharden tot het einde toe, om zalig te mogen worden, ja, dat de God aller genade ons dan gedenke, naar staat, weg en omstandigheden, om Zijns verbonds wil. Amen.

Dankzegging.

Slotzang.

Psalm 48: 6

Zegen.